

Maroko in Western Sahara 2017

Letos sva se na potovanje odpravila prej kot običajno. Največji razlog za to je, ker bova dosti časa preživela v puščavi in nočem več gagat od strašne vročine, ampak hočem tam uživati. Potovala sva z Ford Rangerjem, tako, da nekatere poti za avtodome niso primerne. Če bo kdo hodil po mojih poteh, naj se sam odloči, kaj je primerno za njegovo vozilo in kaj ni.

1 dan-2 dan

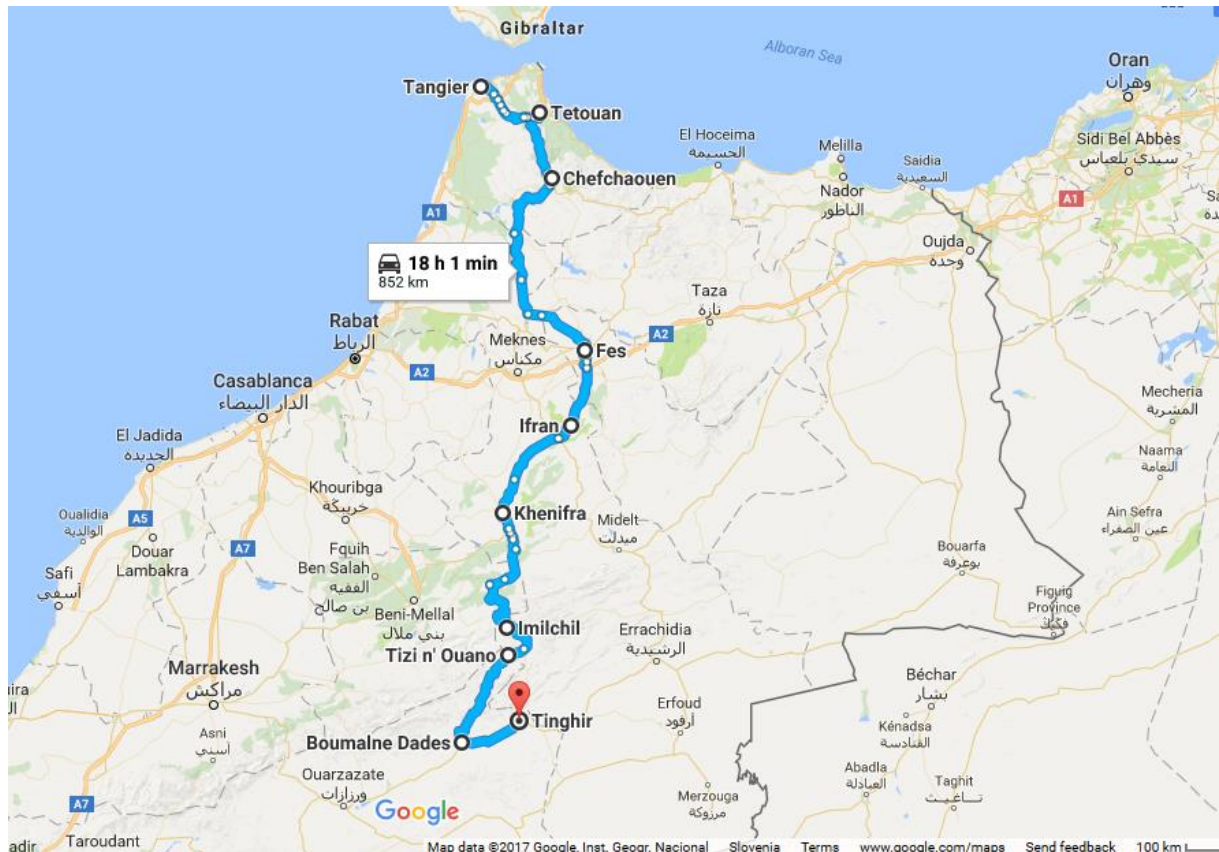
Ker je bilo ogromno dela še z pripravo in pakiranjem mojega Rangerja, sva se od doma odpravila šele ob 8h zvečer. Tako, da sva prvi dan prevozila samo do Benetk in tam prespala na parkirišču. Zjutraj se nama ni preveč mudilo, saj sva imela trajekt iz Genove šele ob 18h, čeprav sva potem izvedela, da so odhod prestavili na 17 uro in naju o tem niso nič obvestili. Pot je potekala tekoče in brez zastojev, tako, da sva do Genove prispela že okoli druge ure. Malo sva imela problemov z vstopom v terminal, saj je vse skupaj zelo slabo označeno. Ampak po parih poizkusih je le uspelo. Prej sva hotela iti še malo na ogled mesta, vendar je tu parkiranje misija nemogočega, zato, sva to misel opustila. Trajekt je odpeljal kar točno, oziroma jaz sem se čudil, zakaj tako zgodaj, ker nisem vedel, da je odhod prestavljen.

3-4 dan

Zabijanje časa na trajektu, vendar je vse skupaj hitro minilo, saj je bilo na trajektu veliko Slovenskih motoristov in ob druženju čas hitro mine. Po poti smo že opravili obmejne formalnosti, saj je bil Maroški policaj na trajektu. Tudi mejne formalnosti v Tangeriju sva hitro opravila brez problemov in pregledov. Na meji sva zamenjala še nekaj eurov v dirhame in Maroko vabi. Ker se je že temnilo sva hotela čimprej najti mesto za spanje. Odpravila sva se proti Tetovanu in naprej proti obali Cap Mazari. Tam sem imel označen en PZA ki pa je bil zaprt. Hitro sva našla urejeno parkirišče tik nad morjem, se razpakirala, spila že enega kratkega za razkužilo, ter se hotela odpraviti spat. Žal nama je idilo prekinila policija, saj so rekli, da jim je zelo žal, vendar da tu ne moreva prespati, ker naj bi bilo

nevarno predvsem zaradi droge . Malo nejevoljna sva se odpravila naprej in našla parkirišče zraven črpalke. Ne tako idilično ampak za spanje je odlično, saj sva bila že kar utrujena. Mimo se je pripeljal Italjanski motorist in bil izgleda tako utrujen, da tudi svojega motorja ni mogel zadržati. Srečo sem bil blizu njega, tako, da sem mu motor ujel. Žal pa tu ni mogel prespati in je moral prenočišče iskati dalje.

5dan

Zbudila sva se v megleno, turobno jutro, tako, da nisva imela prave inspiracije in elana za zgodno vstajanje. Po kavici sva se odpravila na ogled milijonskega Tetuana (Titwan), mesto v notranjosti severa Maroka, središče Španskega Maroka (1913-56). Z okoli 5 km dolgim obzidjem obdani stari del mesta (medina), v slikovitem špansko-maroškem slogu z Veliko mošejo (1808), kraljevsko palačo (17. st.) in arheološkim muzejem. Del svetovne dediščine UNESC-a. V mestu je bila kar grozna gneča in prerivanje med avtomobili. Vendar na srečo, sem jaz tega že navajen, tako, da mi ni bilo preveč grozno. Tu sva našla krasen parking blizu medine S35.57169 Z05.37303 kjer je možno tudi spanje, vendar se je treba dogovoriti. Nemec je spal in plačal za 24 ur 3,5€. Najprej sva se odpravila po labirintu stare medine proti gradu, ki se nahaja na hribu nad mestom. Lepo, vendar naju je zelo motila megla, ki se ni hotela razkaditi in so bili razgledi zelo slabi in tudi fotke nič kaj posebnega. Spustila sva se proti centru mesta, kjer sva si hotela ogledati še center stare medine. Tu se nama je ponujalo ogromno vodičev, vendar sem jih odklanjal, ker vem, da znajo biti pravi težaki. Na koncu sem le sprejel enega študenta, ki je rekel, da ni vodič in da rad pomaga turistom. Pogledali smo si medino, kjer so še stari rokodelci, ki ročno kujejo, tkejo, pripravljajo zdravila, veliko je tudi usnja in galanteristov, ki ročno izdelujejo vse iz usnja. Prav zanimivo mi jih je bilo pogledati, saj to je moja profesija. Po končanem ogledu smo šli še na en Marokiše viski (metin čaj) vodiču sem dal eno majico in 2€ za cigarete in vsi smo bili zadovoljni.

Krasna Medina v Tetuanu nad njo Tetuanski grad, Tipičen rokodelec

Tudi z Marokiše wiskijem (metin čaj) se da nazdraviti

V Maroku je res malo tako prijaznih ljudi, saj vsi v turistu vidijo vrečo denarja. Kar malo utrujena sva se premaknila proti Chefchaunu ki so ga našli 1471 ob Portugalski invaziji na severni Maroko. Danes pa je to popularna turistična destinacija z preko 200 hotelov, katerega poleti oblegajo predvsem evropski turisti . Zapeljala sva se v znani kamp Azilan nad mestom 35.175706 -5.266618 in plačala 9€ za dan. Od zadnjič so kar malo podražili, ampak druge izbire tu preprosto ni, saj mesto leži na hribu in v mestu ni parkirišč. V Maroku na splošno raje spim v kampih, da imam vsaj takrat mir pred nadležnimi domačini. Najprej sva si pripravila nekaj za pojest in malo počitka. Potem sva se spustila po stopnicah do 10 minut hoje oddaljene Medine. Mesto je res lepo, celo v modri barvi in čeprav sem tu že bil, me je znova navdušilo. Malu sva se zgubljala po modrem labirintu, malo debatirala z domačini, ogledovala njihovo blago, umetnice z poslikavo teles z kano. Skratka uživala in čas je zelo hitro minil. Vsa utrujena od celodnevni ogledov sva se komaj privlekla do kampa. Tam je bilo kar nekaj off road vozil, tako, da smo si imeli kaj za povedat in pogovori ob tekočih substancah so se zavlekli pozno v noč.

Lepo modro mesto Chefchaun

6dan

Zjutraj sva nadaljevala pot po maroški žitnici in se vozila ob ogromnih poljih pšenice, ki je že dozorela in je z svojo zlato rumeno barvo krasila pokrajino. Cesta do Fesa je solidna, tako, da sva hitro napredovala in prispela do Fesa (Faz), najstarejše od štirih kraljevskih mest ter pomembno versko in kulturno središče vsega arabskega sveta. Z obzidjem obdani Stari Fes z labirintom ozkih ulic (del svetovne dediščine UNESCO-a) in številnimi pomembnimi stavbami, med drugim verska šola Bou Inania (1350-55), mošeji Qarawiyyin (857-862; sedež islamske univerze) in Cherabliyyin (1342), grobna mošeja Moulay Idrissa II. (18 st.), andaluzijska četrt z Andaluzijsko mošejo (859-860). Zunaj medine je Muzej maroške umetnosti v nekdanji palači Dar al-Batha (1897), zahodno od Starega Fesa z obzidjem obdana palača merinidskih vladarjev v 13.st. (Fez el-Jedid). Parkirala sva kar na znano parkirišče pred obzidje nedaleč stran od Medine S34.06028 Z04.98651 in se dogovorila tudi za spanje. Parkirmojster nama je računal 5€ za 24 ur. Odpravila sva se proti medini, kjer sva hotela dobiti vodiča, saj je ta medina res velika in se v njej hitro zgubiš. Našla sva enega študenta, vendar sva kmalu ugotovila, da to ni to, vendar se naju je držal kot klop in, da bi morala vzeti uradnega vodiča in plačati kar veliko, tarifa je 25€, saj te kvazi vodiče policija preganja in so kazni zelo velike, tako, da hodi kar nekaj metrov pred tabo. Pokazal je nama nekaj znamenitosti versko šolo Bou Inania, eno usnjarno, ki pa ni bila tista glavna in potem sem se ga komaj znebil. Plačal sem mu 2 €. Potem sva se na ogled odpravila sama, vendar sploh ni bil tak problem, kot sem mislil v začetku. Prav lepo se je bilo potikati po labirintu stare medine, opazovati rokodelce, ki so ustvarjali različne izdelke povsem ročno, brez strojev in videlo se je, da svoj posel res obvladajo. V medini se da kupiti praktično vse in vse je bolj pristno, kot pa sprehod po veleblagovnici. Pozno popoldan sva se odpravila proti najinemu avtu in parkirišče sva hitro našla čeprav je medina res veliko in ima 13 izhodov. Zvečer sva šla še na nočni ogled medine, si privoščila pivo na eni od teras z živo glasbo. Potem sva se odpravila spat, čeprav spanje ni bilo najbolj mirno, saj so na trgu razgrajali in igrali nogomet do 2h zjutraj.

Krasna pokrajina z številnimi jezeri pred Fesom

Parkiranje in spanje ob obzidju in vhodu v Medino Fes' Umazano in smrdljivo delo v usnjarni

7dan

Zjutraj sva se odpeljala še na panoramsko razgledno točko in naredila par lepih panoramskih slik. Mimo so se pripeljali še motoristi z katerimi smo se spoznali na trajektu, izmenjali par besed, ter šli naprej vsak svojo pot

Midva sva se odpravila proti mestu Ifrane ki je narejeno v Švicarskem slogu in tu res zgubiš občutek, da si v Maroku. Parkirala sva v centru mesta S33.52929 Z05.11032 za 0,3€. Malo sprehoda po lepih parkih, nato še italijanski kapučino in rogljiček. Odlično, čeprav so pa cene tu tudi na Italijanskem nivoju. Pot naju je vodila čez Azrov po lepi cesti proti Khefiri. V kraju El Ksiba sva se odcepila iz glavne ceste proti Imilchilu. Tu bi morala biti cesta še solidna vendar so jo obnavljali, tako, da sva se praktično vozila po gradbišču. Vozila sva se po idilični pokrajini, tu se vidi, da je prisotna revščina, saj imajo zelo slabe hiše, otroci so slabo oblečeni in prosjačijo za vse mogoče. Na srečo imava veliko zalogo bonbonov in majic, tako, da sva jih malo razveselila. Proti Imincilu se cesta zoži, malo je makadama, malo asfalta in se kar strmo dviga v serpentinah. Panorama je res krasna. Pripeljeva se do krasnega jezera pred Imincilom kjer se parkirava ob jezeru na višini 2300m 32.19875 05.63452. Res je fantastično, malo mi je bilo žal, da sva prišla kakšno uro prepozno in je sonce že zašlo, saj drugače bi bili razgledi res kičasti. Ta visoki Atlas je res kičasto lep. Sicer sem pričakoval še malo snega po vrhovih, ki so se dvigali nad 3000m visoko, vendar ga ni bilo. Uživala sva v samoti in gorski idili ob kozarčku in kar presenečen sem bil, da se nama ni pridružil nobeden od domačinov.

Mesto Ifrane zgrajeno v Švicarskem stilu ' Otroci željni mojih bombonov in drugih sladkarij

Krasno jezero v Visokem Atlasu pred Imilchilom na višini 2200m

8dan

Zjutraj sva se odpeljala do 11 km oddaljenega velikega jezera 32.225998 -5.540506. Trek je kar soliden tako, da bi bil primeren tudi za kakšnega vančka. Tudi tu so bili razgledi prekrasni. Začeli so se it tudi turizem, saj je bil ob jezeru kamp, ki pa je žal sameval. Potem sva se odpravila proti centru Imilcila. Garmin mi je predlagal bližnjico po treku, katero sem z veseljem sprejel. Peljala sva se po slikoviti pokrajini nad kanjonom. Vsak kos rodovitne zemlje ob reki je bil obdelan in ženske so vsepovsod pridno plele, žele, sejala. Imilcil je majhna slikovita berberska vasička z popuacijo okoli 1800 prebivalcev in leži na višini 2120 m. V samem centru imilchila je bila kar gneča maršutk, tako, da sva se skozenj kar težko prebila. Blizu centra sva našla soliden parking 32.15686 -05.63067. Takoj se nama je priklopil bedrber in kar ni naju hotel spustiti z rok. Že v štartu sem mu rekel, da ga ne bom plačeval, da bo pa dobil kakšen kemičen svinčnik in majico. Bil je čisto vesel in naju vodil po mestu, ki sprva zgloda ena sama ruševina, okoli mošeje pa je kar lep trg. Imela sva srečo, da je bil ta dan ravno tržni dan in sprehod po berberski tržnici je bil prav zanimiv. Potem smo si ogledali še nekaj starih hiš, kot zmeraj pristali v prodajalni tepihov, kjer sem mu kar težko dopovedal, da tepihov ne rabim. Na koncu smo šli še na en berberski čaj, kjer je stekel prav zanimiv pogovor o njihovem težkem življenju

in povezanostjo ljudi z narava.

Krasen kanjon pred Imilchilom! Kamp ob krasnem jezeru žal sameva

Pot sva naprej nadaljevala po planoti. Skozi ob cesti so bile samotne hiše in male vasice. Ko so zagledali najin avto, so otroci prileteli do ceste, nama na vse pretege mahali in bili zelo veseli bonbonov, ki sva jih podarila. V vaseh pa nisva vstavljala, saj so bili otroci zelo nadležni, posebej, če jih je bilo več skupaj. Enkrat sva se jih komaj otresla, saj so se kar spenjali po najinem avtu in prav bal sem se, da bom katerega od njih povozil, saj so bili med njimi tudi čisto majhni. V kraju Agudal32.008905 -5.489904 sva zavila desno na pot R704. Tudi tu so mi otroci kazali pot, saj je kolovozna pot potekala skozi vas. Fant se je res trudil in odmetaval kamenje stran z kolovoza, ter tekel pred nama. Na koncu je bil zelo vesel podarjene majice. Naprej od vasi je bila cesta sicer makadamska, vendar kar solidna. Najprej sva se vozila po slikoviti dolini, potem pa se je začela pot strmo dvigati v serpentinah do 2900 m visokega prelaza Tizi-n-Ouana. Od tu so se odprli krasni razgledi na dolino Gorges du Dades. Oblike gora in skalnih gmot so se spreminjale iz minuto n minuto. To je res lepa dolina in je njene lepote z besedami res težko opisati. Narava se je tu res izkazala kot vrhunski kipar, saj je cela dolina kot kiparska forma-viva. Od skulptur okroglih oblik, do ozkih visokih kanjonov, kjer je komaj prostora za cesto in reko, do ogromnih vrtač kjer so okoli skale zložene v unikatnih vzorci. V sami dolini pa je vsaki košček rodovitne zemlje zelo lepo obdelan. Tudi domačini so v tej dolini neverjetno prijazni, nevsiljivi in tudi otroci zelo prijazni in so zelo veseli, če so dobili kakšen bombonček. Vse skupaj je malo motila meglica ki se kar ni hotela dvigniti. Po parih dneh sem izvedel, da to ni bila meglica, temveč puščavski pesek, saj je v puščavi ki je od tu oddaljena zelo malo divjal orkanski puščavski vihar. V dolini je bilo potem bolje in se je krasno videla serpentinasta cesta z velikimi škarpami in na koncu doline še ogromni balvani okroglih rdečih skal. Res noro lepo. Od tu sva se zapeljala proti Tinerhirju in uživala naprej v znanem kampu pod palmami N 31.55307 W 5.58476

Radost otrok je nepopisna ko jim kaj podariš! V teh odročnih krajih je konj najbolj zanesljivo prevozno sredstvo

Lepote doline Gores du Dades

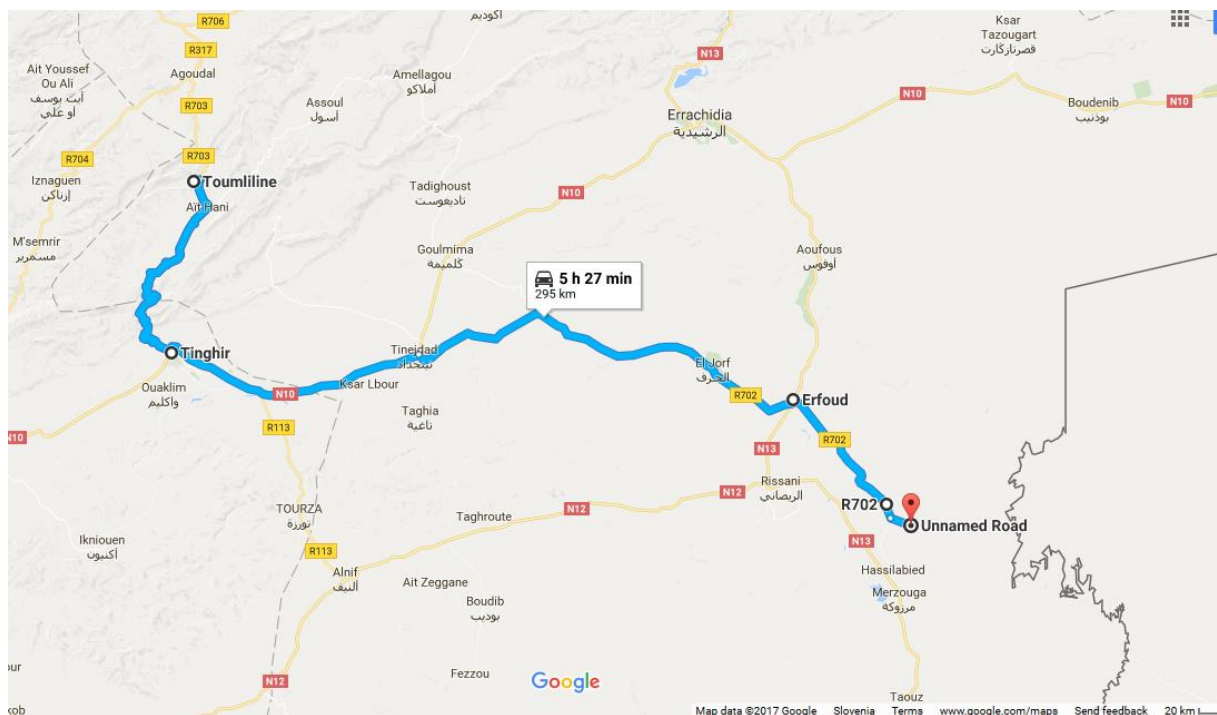

9dan

Zjutraj sva se zapeljala v prekrasen kanjon Gorges du Todra in uživala v lepih razgledih na visoke rdeče gore, ki se dvigajo nad kanjonom. Res vredno ogleda, čeprav je ta kanjon kar turističen.

Jaz sem bil že malo nestrpen, saj bi rad v puščavo in sva se peljala naprej po stepi proti Erfudu. Vmes sva se vstavila še na enem počivališču kjer nama je prijazen možakar razkazal vodni kanal kakih 20 m pod zemljo, ki je bil razpreden cca na dolžini 10 km in je služil za namakanje, saj so vzdolž cele trase šterne. Sedaj se je nivo vode spustil in je na žalost kanal suh. Na hitro sva si ogledala Erfud. Očitno nisva prišla ob pravem času, saj je mesto delovalo zelo mrtvo. Naprej sva se vozila po stranski cesti R702 saj je to področje fosilov. Pred 3 milijoni let je bilo tu morje in zato je ogromno fosilov. Zavila sva v hrib kjer je imel prijazen fant atelje fosilov 31.376685 -4.166448. Imel je kar lepe stvari od fosilov rib, do krožnikov iz kamna v katerem so bili fosili. Najbolj zanimiva je bila okamenela želva. Videl je, da nimava namena kupovati, zato nama je dal kladivi in pokazal, kje si lahko sama poiščeva fosile. Na najino presenečenje jih je bilo res veliko in sva našla kar nekaj lepih primerkov. Skupaj smo spili še hladno pivo in kar dolgo kramljali, saj je fant vedel ogromno zanimivega okoli fosilov. <moja želja je bila, da to noč prespiva v puščavi med sipinami in na srečo sva našla lep prostor med sipinami 31.215934 -4.019562 Prišla sva ravno pravi čas, saj je bil ravno sončni zahod in sva lahko uživala v popolni lepoti puščave. Res lepo. Sicer miru nisva imela, ker so domačini stalno hodili nekaj prodajat in ponujat. Z enimi smo se celo nekaj zmenili, saj sta bila pripravljena na blagovno menjavo, tako, da sem za pol litra šnopca dobil kar nekaj njihovih izdelkov in verižic.

Pokrajina pred Merzugo je polno fosilov ,na sliki vretenčar

Spanje v puščavi je svojevrsten užitek

10 dan

Vstala sva zgodaj, saj sva si hotela ogledati sončni vzhod. Puščava je zjutraj zelo hladna, tako, da se je bilo potrebno kar pošteno obleči. Hodila sva kar daleč po sipinah in vedno znova so se nama odpirali novi pogledi. Puščava je skozi bolj žarela in barve so se spreminjale iz minuto v minuto. Res krasen sončni vzhod. Ko sva prišla nazaj je prijala že kavica in zajtrk. Nato sva se odpravila naprej po trekih, saj sem hotel doživeti malo pristne puščave. Tu je zelo turistično, saj so povsod turistični resorti, kjer vozijo turiste z terenci na Sahara tour. Piste so se kar slabo videle ker je bilo na njih ogromno puščavskega peska in so bile na čase zelo zamedene. Potem sem izvedel, da je pred dnevi tu divjal zelo močan puščavski vihar, ki je trajal cel dan, tako, da je bila vožnja kar težavna posebej zame, ki nimam izkušen v pesku in so se piste kar končale in potem nisi vedel, kam naprej. Videl sem, da sam ne bom prevozil celega kroga in sem bil kar malo vesel vodiča, ki se je pripeljal zraven z motorjem. Rekel je, da me bo peljal preko puščave do Merzuge in da bo šlo brez problema čeprav imam naložen bivalnik in sem kar težak. Po dolgem dogovarjanju okoli cene sva le prišla skupaj in avantura se je pričela. Najprej sva spustila gume, na en bar in na moje presenečenje se je avto peljal po sipinah izredno dobro, čeprav sem bil kdaj skeptičen, da ne bo šlo, saj je bilo vse skupaj na čase kar strmo in mehko. Ampak vodič Hasan je imel puščavo in vožnjo po njej res v malem prstu in je stvar obvladal profesionalno. Malo je bilo problemov, ker so se sipine zaradi puščavskega viharja zelo preoblikovale in utečeni prehodi niso bili več prevozni. Vmes nama je pokazal še oazo palm sredi puščave. Palme so zrastle iz pečk dateljnov, ki so jih jedli v karavanah, ko so prečkali puščavo. Nad vožnjo sem bil navdušen in sem se dogovoril z njim, da greva še drugi dan v puščavo, vendar brez bivalnika. Malo je bil presenečen, saj ni vedel, da jaz bivalnik lahko enostavno snamem. V kamp smo se vračali po stari

trasi Paris- Dakar, ki je vodila proti Zagori

Uživanje ob sončnem vzhodu, Ranger se je v puščavi tudi z ruzakom izkazal

Kasan Sahara park 31.21692 -3.97682

. Namestila sva se v lep resort Kasan Sahara park 31.21692 -3.97682 pod palme. Zanimivo, da je tu na celem področju podtalnica in to samo na globini 2-4 metre. In iz puščave se lahko naredi oazo, samo narediti je potrebno vrtino za vodo.

Od samega adrenalina sem bil zelo utrujen in je bilo potrebno malo sieste. Potem sva se odpravila še na najino naslednjo avanturo to je smučanje po sipinah. V bližini resorta je bila visoka sipina in optana z smučmi sva se odpravila na njo. Pot je bila kar naporna in se je kljub hoji po grebenu dobro udiralo in posuvalo. Končno sem prikopal do vrha in spust po sipini je res svojevrsten in nepopisen užitek. Mora pa biti sipina zelo strma, če ne ne gre nikamor. Vsa utrujena sva se vrnila v resort pripravila nekaj za pojest saj sva bila pošteno sestradana. Zvečer smo še malo kramljali z Hasanom, vmes kaj popili, saj se tu ne branijo alkohola in se dogovorili za naslednji dan.

Smučanje po sipinah je svojevrstni užitek

11dan

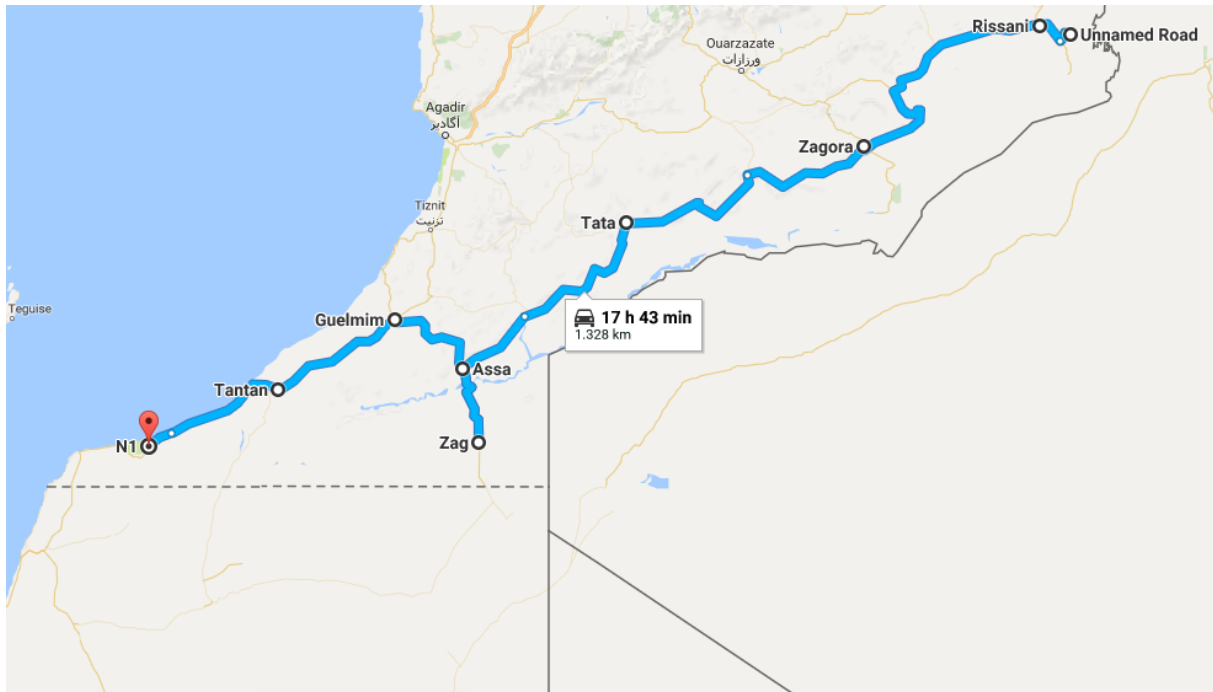
Zjutraj je bilo potrebno najprej odpet bivalnik, ter izprazniti avto, da je bil čim lažji. Gume smo še bolj spustili, saj je Imel Hasan v planu bolj težke sipine. Avto se je brez bivalnika peljal čisto drugače in vožnja je bila totalni užitek, posebej, ker sem vedel, da imam zraven izkušenega vodiča, ki mu lahko zaupam. Prevozili smo zelo visoke in zahtevne sipine, ter prispeli do vasice Taouz, kjer so bili priseljenci iz Sudana. Tam so imeli posebni prostor, kjer so igrali svojo tradicionalno glasbo. Pot nas je vodila preko kraterja vulkana in črne puščave, do razgledne točke od koder se je videla trasa starega relija Paris-Dakar in pa 20km oddaljene alžirske meje. Potem smo se odpeljali še do Mercuge na čaj in povratek prek puščave do kampa. V vožnji po sipinah sem zelo užival in bil kot majhen otrok v peskovniku, zato sem se dogovoril, da gremo še na eno turo. Ta je bila še bolj zahtevna in smo splezali na zelo visoke sipine. Avto se je res obnašal odlično in tudi Hasan ga je zelo hvalil. Ob povratku v kamp, naju je obiskal še šef kampa. Zanimale so ga moje smuči. Hitro je bila narejena kupčija. Za stare fišerice in pancarje za na smeti sem dobil brezplačno bivanje v kampu in zvečer odlično večerjo. Za oba dobra kupčija, ker jaz smučk tako ali tako nisem imel namena voziti domov. Po večerji še prijetno druženje ob ognju, malo tradicionalne glasbe, katero so igrali kar delavci v kampu.

Mohamed obvlada vožnjo v sipinah v nulo, spodaj oaza kjer sva kampirala

12 dan

Po kavici je bilo potrebno še utrditi bivalnik in spakirati stvari, potem sva se poslovila od prijaznega osebja in sva se odpravila po treku nazaj v civilizacijo.

Zapeljala sva se do bližnjega Risanijaki ki ima kar lepo medino. Na tržnici sva dopolnila zaloge zelenjave in osnovnih stvari. Zanimivo, da je v tem letnem času zelenjave povsod dovolj in je zelo sveža. Do sedaj nisva imela težav z želodcem in prebavo, pa čeprav sva vsak dan jedla svežo solato iz paradižnikov, paprik, bučk... Res pa je, da sva zelenjavo temeljito prala z svojo klorirano vodo. Iz Risanija naju je pot vodila po cesti N 12 po pusti stepi. Vsake toliko časa, kjer je voda pa so lepe vasi v krasnih palmovih oazah. Zanimivo, kakšen pomen ima voda v teh krajih. Kjer jo je dovolj iz puščave delajo velike njive, kjer sadijo zelenjavo, največ pa lubenice, za katere si bi najmanj mislil, da bi uspevale v tej pustinji. Na vhodu v Zagoro naju je čakalo kar nekaj garažnih mehanikov, ki so, kakor so videli off road avto ponujali svoje usluge. Na srečo jih nisem potreboval. Zapeljala sva se do centra Zagore ki je sicer lepo in moderno, vendar zelo prazno. Najbrž so bili vsi ljudje v tej vročini na siesti. V mestu sva poiskala kamp Camping Aubergeles Jordis 30.32838 -5.83274. Je le streljaj od centra mesta in nudi tudi solidno senco, kar je bilo v tej vročini kar pomemben faktor. Zvečer sva šla še na ogled mesta. Bil sem kar malo presenečen, saj je v centru kar mrgolelo ljudi, posebej na centralnem trgu. Vsi so nekaj govorili med sabo, pili čaj u glavnem nič jim ni manjkalo. Tudi midva sva se usedla na eno od teras in ob srkanju čaja opazovala ljudi in dogajanje okoli naju. Prav zanimivo. Alkohola pa tu v Zagori ni bilo, tako, da sva se morala zadovoljiti z Maroškom wiskijem(metin čaj)

Prodajalec začimb v Risanijaku ' Krasen kanjon z oazo pred Zagoro

13dan

Pot naju je vodila naprej po N12 proti Western Sahari. Pokrajina je iz minute v minuto postajala bolj zanimiva. Sprva so se začele pojavljati sipine, pa spet palmove oaze z lepo kuliso gora zadaj. Nekaj časa imaš tu občutek, da se sploh ne voziš po zemlji, tako drugače je vse skupaj. Kamenine se iz rdeče barve prelevijo v oranžno, sivo, zeleno, skratka zelo raznoliko. Kakih 60 km pred Tato je tudi čudovit kanjon z reko in palmami na dnu. Prav fascinantno in vse skupaj spominja na Grand kanjon. Ta del poti me je res presenetil z svojo lepoto, saj nisem pričakoval nič posebnega, dobil pa sem ogromno lepote. V Tati sva se zapeljala v krasen kamp v palmovem gozdu z prijetno senco Palmer kamping 29.753923 -7.975709. Ker sva bila zgodnja, sem se jaz lotil malo pisanja potopisa, Mateja pa je uživala pod palminimi drevesi. Zvečer še malo promenade po živahnem mestu, potem pa kar bolj zgodaj k počitku, saj sva naslednji dan načrtovala daljši premik.

Zanimiva pokrajina pred Tato

14 dan

Zjutraj sva se po N12 peljala proti jugu, saj sem hotel prepeljati malo manj obljudeno Western Saharo ob Mavretanski meji. V mestu Akka, ki je lepo urejeno sva šla proti mestu Assa. Mesta so tu na moje presenečenje lepo urejena in tudi ljudje so tu zadovoljni, otroci lepo oblečeni, tudi prosjačijo ne. Dobil sem občutek, da jim nič ne manjka. Sicer ne vem, od kod jim zaslužek, ker tu ni praktično nič, kot mesto, vse na okoli pa je puščava. Od mesta Assa sva šla še južneje proti vasi Zag, vendar do nje nisva prišla, saj naju je obrnila policija na check pointu. Kljub pregovarjanju, da sva samo turista in da bi želela videti ta konec sveta so nama samo govorili, da je tu vojaško obmejno območje, kjer so postavljene mine in je prehod za turiste prepovedan. Kar malo nejevoljen sem obrnil, saj mi je birokracija obrnila na glavo cel plan potovanja in bom zaradi tega moral dvakrat voziti po isti cesti, hkrati pa sva naredila brez veze skoraj 200 km. Kaj hočeš, tako pač je v teh krajih in z birokracijo se

moraš sprijazniti. Vrnila sva se nazaj v Asso in potem do Gulmina. Na tej poti je en lep prelaz, z katerega je krasen razgled, na stepo in zanimive skalne gmote. Gulmin sva samo prevozila, saj se nama ni zdel zanimiv, pa tudi čas naju je preganjal. Tudi Tan-tan oziroma vrata v western Saharo sva samo prevozila, saj je bilo popoldan in ljudje so bili na siesti mesto pa je bilo totalno prazno. Med potjo sva si ogledala še tako imenovana Hudičeva luknja 28.10684 -012.24010. Od Tan Tana naprej so me kar malo presenetile sipine, ki se razprostirajo na velikem področju Največ pa jih je v Nacionalnem parku Khenifiss. Tu sva našla tudi krasno mesto za spanje. Sicer je bil to včasih kamp ali štelplac, sedaj pa je vse skupaj zapuščeno. 28.028618 -12.239514. Tu je krasna laguna obdana z sipinami. Skratka si sredi puščave, saj so okoli in okoli same sipine, v sredini pa je lep zaliv, v katerem je par ribiških bark. Na mojo srečo so zvečer v laguno prišli tudi flaamingi, katere ne vidiš prav pogosto, tako, da sem lahko naredil par dobrih fotk.. Uživala sva ob lepih razgledih in krasnem sončnem zahodu, zvečer pa ob siju nešteti zvezd. Izgleda, da je ta del svetlobno neonesnažen in kar ne moreš verjeti očem, koliko zvezd se vidi. Nekaj podobnega sem doživel v Wady rumu v Jordaniji

Krasne sipine v Nacionalnem parku Khenifiss

Redki flamingi v Atlantiku

15dan

Pot sva nadaljevala naprej proti Tarfayi. Policaji so tu na vsakem koraku in povsod stalno kontrolirajo potne liste. Najbolje je da imaš že pripravljene folmularje z vsemi podatki in ob kontroli samo daš to policaju in te takoj spusti naprej. To baje počnejo zaradi varnosti, tako, da točno vejo, kje se giblješ. Tarfaya je lepo ribiško mesto z velikim pristaniščem, ter kar bogato ribiško floto. Prišla sva malo pozno, saj so ribiči že pripravljali mreže za naslednji dan. Malo sprehoda po mestu. V mestno kavarno sva zavila na kavico in opazovala ljudi, ki so se sprehajali po mestu i v tem sva prav uživala. Pot sva nadaljevala proti velikemu mestu Laayoune. Tudi tu sva se zapeljala v sam center in malo sprehoda po mestnem jedru. Tudi to mesto je zelo lepo urejeno, moderno in ogromno se gradi novih stavb. Na splošno Western Sahara me zelo preseneča saj razen rib, tu nimajo nič in res ne vem, od kje ljudje dobivajo denar za tako spodobno življenje. Na novo se gradijo celi kompleksi in dobiš občutek, da tu veliko financira tudi država. Tu sva se ob kavici tudi odločala, ali naj greva naprej do Dahle in prevoziva dobrih tisoč kilometrov več, ali naj obrneva. Problem je, ker tu ni druge ceste in je povratek nazaj po isti poti. Jaz sem tej poti ostal dolžnik že izpred mnogih let, saj sem imel namen iti do Dahle, vendar takrat je bil tu velik problem nafta in sva prav zaradi pomanjkanja nafte morala obrniti. Tako, da sva se sedaj odločila, da greva. Pot je tu res kar malo dolgočasna saj je na eni strani stepa, na drugi strani skalne pečine in naprej Atlantik. Ko pa se cesta malo oddalji od morja pa je ena sama dolgočasna stepa. Napredujeva pa kar hitro, saj je cesta ravna, na določenih mesti že kar dotrajana, posebej bankine in je potrebno biti kar previden pri srečevanju z šleparji, ki jih je tu ogromno in skoraj vsi prevažajo ribe. Kmalu prispeva do Bojdourja, kjer imajo ravno popoldansko sjesti, tako, da v mestu ni žive duše. Malo se sprehodiva, na hitro pojeva en pripravljen Tažin in greva naprej. Slabih 200 km pred Dahlo zavijeva na slepo v ribiško vasico Oved Kraa 24.69974 -014.88423 in na najino

presenečenje naletiva na zelo lepo plažo.

Ko vidiš tako mesnico te mine, da bi jedel kamelje meso, Dostop v ribiško vasico Oved Kraa

Parkiram ravno zraven morja in kar ne morem se načuditi, da je tu tako lepo, in da nič ne piha. Še bolj sem bil presenečen nad toplim morjem in namakanje v valovih je bilo res čudovito. Ko sva prišla do kamperja nama je že en ribič prinesel ogromna kalamara in veliko ribo. Za plačilo ni hotel nič. Vseeno sva mu dala par reklamnih majic, katerih je bil zelo vesel. Skupaj sva srknila še šilce domačega šnopca, katerega se nikjer ne branijo. Tako, da sva ta dan imela krasno pojedino kalamarov, res vrhunskih, riba pa je ostala za naslednji dan. Kmalu je prišel še en ribič in Mateji prinesel krasne školjke, saj je očitno videl, da jih je prej nabirala po plaži. Zraven je prinesel še sipe, ki pa sem jih zavrnil, saj jih nisem imel kam dati. Ljudje so .tu res zelo prijazni in radodarni. Očitno je tudi morje zelo bogato morskih dobrot. Zvečer sva še malo opazovala krasno zvezdno nebo, potem pa kot popipsana legla in ob bučanju Atlantika hitro zaspala.

16 dan

Zjutraj sva šla malo na sprehod po krasni peščeni plaži do ribiške vasice. Vmes so ribiči nabirali vabe za ribolov. Ob pomoči ribiča, sem takoj ujel eno veliko hobotnico, tako, da je bila dobra predjed zagotovljena .Tu sva res živela kot v raj. Pripravila sva si odlično kosilo. Kdor je prišel mimo je spraševal, če kaj rabiva, skratka sanjsko. Vendar treba je bilo naprej, saj naju je začel čas preganjati. Zapeljala sva se še do Dahle ki je bil najin tokratni naj južnejši cilj. Pred mestom spet policija z konkretno kontrolo, pa radar, ki me je olajšal za 15€. Sama laguna je res raj za kajtarje, saj kar močno piha voda pa je zelo nizka. Če pa nisi ljubitelj kajtanja pa tu res nimaš kaj početi, saj bi rabil kar nekaj časa hodit po namočeni mivki, da bi sploh prišel do vode, pa še potem je zelo nizka. Midva sva se odpeljala do 20km oddaljenega centra Dahle. Mesto je bilo živahno, saj sva vanj prišla zvečer, ko ljudje pridejo ven na večerni sprehod. Prav zanimivo je bilo opazovati ljudi, ki so nakupovali po bogato založenih stojnicah. Zgleda, da je bil tu neki semanji dan in zanimivo, večinoma so imeli blago razstavljeno kar po tleh. Spodaj je bil samo tepih. Na glavnem trgu se je odvijal še rock koncert

lokalnega zveznika.

Koncert lokalnega zveznika v Dahli, Kajtarji v zalivu pred Dahlo

Bilo je prav zanimivo poslušati njihovo glasbo in vse skupaj se je zavleklo kar pozno v noč. Za spanje sva se vrnila nazaj na surfersko plažo, kjer naju je takoj preverila policija, vendar za spanje ni bilo nobenega problema, saj je bilo že nekaj kamperjev.

17dan

Povratek nazaj Khenifis parka in spanje na štelplacu, kjer sva spala že ob prihodu. Teh 700 km se mi je res vleklo, saj se je bilo treba vračati po isti cesti kot sva šla dol. Druge izbire tukaj ni, saj obstaja samo ena cesta, tako, da sva cel dan vozila, vmes sva se vstavila samo na en tačin, da ni bilo potrebno še kuhati

Na kamele je v teh krajih treba paziti, saj bližnje srečanje ne bi bilo prijetno

18 dan

Zjutraj sva se zapeljala do Tan Tan plaže. Prej sva še zadnjič natočila poceni nafto, ki je v Western sahari 0,71 €. Tu je močno pihalo, tako, da sva pojedla samo zajtrk in malo naveličana puščave in stepe zapeljala proti Sidi Ifni. Kar prijalo je malo zelene barve, saj so bili celi hribi poraščeni z kaktusi. V Sidi Ifni sva se zapeljala v Camp Le Sidi Ifni 29.385025 -10.173009, saj sva potrebovala malo oskrbe z vodo, malo pranja, konkretnega tuširanja in ne nazadnje tudi malo počitka. Zvečer še malo sprehoda po mestu. Center mesta je čisto na vrhu hriba, tako, da je od začetka mesto izgledalo kot izumrlo in sva skoraj že obupalo. V centru pa je bilo živahno in zelo prijetno, tako, da sva se kar dolgo zadržala. Tu sva tudi dobila po dolgem času pivo in si ga seveda tudi privoščila.

Razigrani otroci na Tan tan plaži, Tihožitje

19 dan

Vozila sva se po zelo slikoviti obalni cesti. Pobočja so bila poraščena z kaktusi in prav uživala sva ob pogledih na pozelenela pobočja, po tolikih dneh puščave. Proti Tiznitu sva se peljala po obalni cesti in uživala ob pogledih na razburkan Atlantik . Valovi so bili zelo visoki in povsod so bile opozorilne table o prepovedi plavanja, ki so pričale, da je morje res nevarno. V Tiznitu sva parkirala zraven slikovite medine 29.69512 -09.73154 . Tiznit je tipično Berbersko mestece. Daleč na okrog pa je poznano po izdelovanju nakita iz srebra . Sprehod po medini je prav zanimiv in izdelki so res lepi in poceni, tako, da sva kar nekaj nakupila. Vmes so seveda tudi nadležni trgovci, ki vsak vabi v svoj lokal, pa čeprav mu stokrat rečeš, da te njegova roba ne zanima. Ampak kaj hočeš, to je folklor Maroka. Čas naju je že začel priganjati, zato sva morala naprej proti Agadirju, Je pristaniško in turistično središče ter največje ribiško pristanišče v državi ob atlantski obali. V mestu sta mednarodno letališče in univerza. Staro mesto je 29. 2. 1960 porušil potres, v katerem je bilo okoli 12.000 mrtvih. Na novo je bilo zgrajeno v obalni ravnini ob vznožju trdnjave iz 16. stoletja. Zapeljala sva v center mesta in si ogledala nekaj znamenitosti in centralni souk. Tu je res ogromno prodajalcev in ljudi. Prav zanimivo se je bilo uvesti v kafič in ob srkanju čaja opazovati dogajanje okoli sebe, od ljudi, do tradicionalnih muzičarjev in zabavljačev.

Značilno srebro iz Tiznita

Kar z težkim srcem sva odšla naprej, saj bi tukaj brez problema ostal kakšen dan. Pot naju je naprej vodila proti Essaouira, (as-Sawirah; starejše ime Mogador), mesto na nizkem polotoku

ob atlantski obali JZ od Safija. Mogočno obzidje s petimi vrati, znotraj njega stari del mesta z Veliko mošejo, ob pristanišču trdnjava Skala iz portugalskega obdobja (15.-16. st.). Del svetovne dediščine UNESC-a. Parkirala sva na parkirišču pred medino 31.510682 -9.771946 in se dogovorila za ceno 5€ za 24 ur. Ker sva bila že malo pozna in sestradana, sva se odpravila najprej med restavracije zraven pristanišča. Ponudba rib je tu res odlična in gostinci se borijo za vsakega gosta, tako, da so že kar malo nadležni in zbivajo cene eden drugemu. Tu sva res odlično in zelo poceni jedla. Za mešano ploščo z škampi, kalamari, sardelice in na koncu še kilsko orado solato in pijačo, ki je na žalost samo brezalkoholna, prijal bi pa kozarček vina sva plačala 10€. Za ceno se je pa potrebno dogovoriti v naprej. Zvečer še malo nočne promenade po slikovitem mestu in za piko na i sva našla še prijeten lokal z odlično glasbo, Tu pa bi si lahko privoščil kakršno koli pijačo, saj so imeli zelo pestro izbiro piva, vina, koktejllov. Midva sva si privoščila točeno pivo in uživala ob res prijetni glasbi, pevka je bila odlična in z značilnim črnskim glasom navduševala občinstvo. Vse skupaj se je zavleklo kar pozno v noč in vsa utrujena od napornega dne sva zaspala kot ubita.

Krasno mesto Essaouira ponoči

Nočna zabava, Ročna izdelava intarzijskega pohištva

20 dan

Zjutraj še sprehod po mandraču med ribiči, kjer je bila ponudba rib res pestra. Potem še sprehod po zelo lepi medini, moram reči, da mi je to mesto takoj zrastle k srcu in mi je eno lepših, kar sem jih videl. Opazovala sva rokodelce. Mesto je značilno po lesnih izdelkih in intarzijah. Prav zanimivo je opazovati rokodelce, kako z veliko natančnostjo ročno z dletom izdelujejo intarzije. Ko gledaš potem končen izdelek izgleda, kot bi bil narejen na CNC stroj. Tu je tudi ogromno prodajalcev argonovega olja in vsak te hoče prepričati da je njihov produkt najboljši in najbolj bio. Nabavila sva nekaj olj za kozmetiko, saj te baje pomladi in zlika gubice. Bomo videli, če je v tem kaj resnice. Pred odhodom sva šla še na odlično ribje kosilo, potem še sprehod po plaži, kjer se je nabralo ogromno kajtarjev, ki so vidno uživali v konstantnem vetru. To mesto mi je res zelo všeč in bi brez težav tu ostal par dni, seveda, če ne bi bil čas moj sovražnik. Škoda samo, da ne premore nobenega kampa. Je samo en PZA pred mestom, ne vem pa, kakšno oskrbo nudi. Pot sva nadaljevala proti Marakešu. Tudi tu, kot pred Essauiro je ogromno Argonovih dreves in veliko oljarn. V eni sva se ustavila in opazovala ženske, kako ročno ločujejo meso argona od pečk. Meso se uporablja za jedilno olje, pečke pa za olje v kozmetiki.

Pot sva nadaljevala proti Marakešu (Marrakush), eno od štirih kraljevskih mest v veliki oazi ob severnem vznožju Visokega Atlasa, prestolnica vladarskih rodbin Almoravidov in Almohadov. S 16 km dolgim in 6–9 m visokim obzidjem obdano staro mesto (medina; del svetovne dedišine UNESCO-a), znotraj njega veliki trg Djemaa al-Fna, mošeja Koutoubia s 77 m visokim minaretom (1153), verska šola Ali ben Youssef (1565) z mošejo, mošeja Ben Salah (1318-21), palača El Bahia (1894-1900) in slikovite trgovske ulice (suki). V južnem delu mesta Mansourjeva mošeja (1190), ob njej grobnice vladarske rodbine Saaditov (1590-1600). Muzej maroške umetnosti in obrti. Že v predmestju je bil

zelo gost promet, čeprav je vožnja po Maroku čisto drugačna kot je bila pred desetimi leti. Pozna se, da je ogromno policajev in na vsakem koraku je radar. Tudi z kaznovanjem so neizprosni, tako do domačinov kot do tujcev. Jaz sem kar nekaj krat plačal in to za prekoračitev hitrosti par km . Tako, da sem potem vozil točno po omejitvah. Kazni pa imajo enotne 15 €. V Marakešu sem parkiral na znano parkirišče za katedralo 31.625282 -7.987249 kjer je posebej prostor za avtodome in je možnost tudi priključka na elektriko in je zelo blizu glavnega trga Djemal al Efna. Marakeš navduši zmeraj, kadar prideš, čeprav se ponudba ni spremenila od zadnjega obiska pred 10. leti. Popoldan dreserji kač, še vedno nadležni in razni domačini oblečeni v noše. Zvečer ulični godci, igralci, prodajalci sadnih sokov ter pestre kulinarčne ponudbe. Skratka lepo se je zgubljal v ogromnem labirintu stare medine, malo barantati z trgovci, občudovati spretno rokodelce. Zvečer sva se vrnila še enkrat na trg, saj je potrebno začutiti nočni utrip mesta. V restavraciji na trgu sva šla še na en tačin in se oba najedla za 3€ Na splošno sva kar veliko jedla zunaj, kupovala svežo zelenjavo in jo jedla in nobeden od naju na tem potovanju ni imel želodčnih težav. Pozno zvečer sva se vrnila in kot ubita zaspala, saj te hoja in barantanje z nadležnimi trgovci kar utruji.

Mošeja Koutoubia s 77 m visokim minaretom (1153),

Nočen utrip na glavnega trga Djemal al Efna

21 dan

Namen sva imela iti še na en sprehod po mestu, vendar sva zaradi pomankanja časa pot nadaljevala proti Caskad d Ouozud. Vozila sva se po deželi oliv in olivnega olja. V nešteti oljarnah, ki sva jih videla sva pokušava la olje, ki nama ni bil preveč všeč. Šele pri tretji oljarni sva naletela na dobro olje in ga tudi kar nekaj kupila. Caskad d Ouozud je zelo lepo, čeprav zelo turistično. Slapovi so res lepi in v celem kompletu z krasnim kanjonom, ter tropom opic za popestritev res vredni oglada. Je pa vse skupaj zelo turistično in od ogromne ponudbe se kar nisva mogla upreti, da si ne bi privoščila še en ovčji tačin. Tu sva se zapletla v pogovor z lastnikom gostilne, ki naju je na vse pretege vabil domov ob izvir reke in zvečer na kus kus. Ampak žal sva morala naprej, ker naju čaka še dolga pot. Vozila sva skoraj do teme in med ogromnimi žitnimi polji, nasadi buč, pomaranč je bilo skoraj nemogoče dobiti prostor za spanje. Zato sem odpeljal do ene kmetije, kjer so mi gostoljubni domačini postregli z čajem in brez problema sva prespal na dvorišču.

Krasni slapovi Caskad d Ouozud

22 dan

Pot sva nadaljevala proti Meknesu, (Miknas), eno od štirih kraljevskih mest v notranjosti. Z obzidjem obdano staro mestno jedro (del svetovne dediščine UNESCO-a), mestna vrata Bab al-Mansour (17 st.), verska šola Bou Inanina (1345) in Velika mošeja (1276). Zunaj medine mavzolej sultana Moulay Ismaila (1672-1727). Kar nekaj časa sva krožila okoli obzidja, nato pa parkirala na parkirišču blizu medine 33.89068 -05.56438. Škoda, ker je bil ravno petek in je bilo večina lokalov zaprtih. Vseeno sva se odpravila na ogladi. Za mestnim obzidjem je lepo urejeno golf igrišče. Ogladala sva si ročno izdelavo kovinskih izdelkov, ki je značilno za Mekneš. Na izdelke ročno okujejo srebrne niti in naredijo čudovite vzorce. Tudi sama medina je zelo zanimiva. Krasijo jih krasni vhodi narejeni z mozaiki..

Ročno stiskanje olja, Glavni vhod v staro mestno jedro v Meknesu

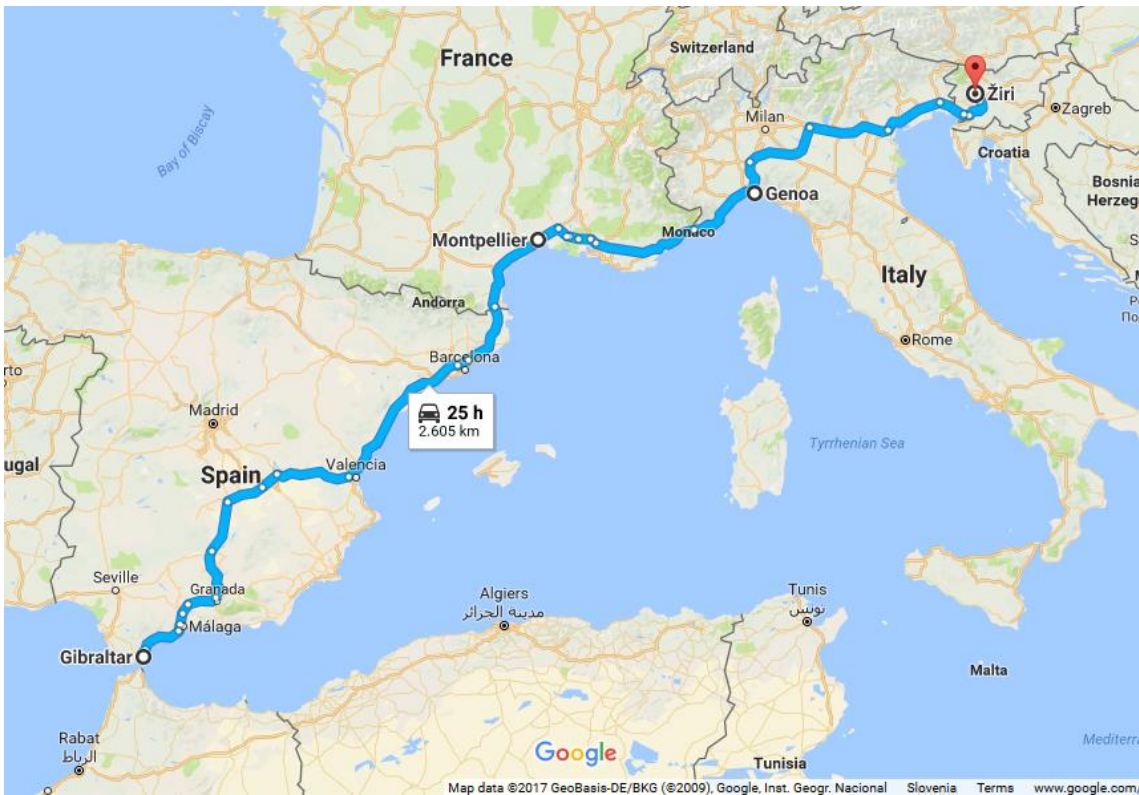
Ogledala sva si še podzemen zapor, ki je res velik, ni pa nič posebnega. Nato sva se odpravila še do bližnjega muslimanskega svetega mesta Moulay Idriss z krasno mošejo, ki je pa žal za turiste zaprta, mesto samo pa je zelo slikovito in sprehod po labirintu ozkih ulic je prav prijeten. Volubill sva si ogledala samo bežno in malo poslikala, saj nisva prevelika ljubitelja ruševin. Namen sva imela še malo raziskovati sredozemsko obalo in najti kakšen lep zalivček, vendar nama je žal zmanjkalo časa, tako, da sva se po najkrajši cesti zapeljala do Chefchauena in si šla v njihov prijeten kamp nabrati moči za naporen povratek domov. V tem kampu Azrov sva v bistvu začela in končala letošnjo Maroško avanturo.

23 dan

Zjutraj sva se kar kmalu odpravila mimo Tetuana proti Cevti. Spotoma sva si še malo ogledovala lepa vendar zelo turistična mesta, se malo sprehajala po plažah, potem pa se odpravila proti Cevti, ki je še vedno v lasti Špancev. Na prehod meje sva čakala kar 3 ure. Vmes so naju stalno nadlegovali jaz jim pravim obmejni mešetarji ki bi radi od naju izpulili še kakšen evro pod pretvezo, da naju bodo spravili mimo vrste, nekateri so nama hoteli izpolnjevati neke folmularje. Teh storitev se jaz ne poslužujem, ker na koncu nisi nič prej čez mejo. Če sva že na meji imela smolo z čakanjem sva pa imela srečo z trajektom, saj sva na odhod čakala samo 10 minut in tudi cena je bila kar solidna okoli 90€. Vožnja je trajala kakšno urco. Nato sva se odpeljala do parkinga pred Gibraltarjem 36.155717 -5,51045 kjer sva tudi prespala.

Trajekt Cevta-Gibraltar

Pogled nad Giblartar, Dvodnevni povratek domov

24 dan

Zjutraj sva se odpravila še na ogled Gibraltarja in se z vzpenjačo povzpela na hrib nad mestom, od koder je lep razgled. Tu je tudi ogromno opic, ki so od začetka zanimive, vendar kar napadalne. To je izkusila Mateja na lastni koži, saj ji je opica hotela ukrasti torbo. Ker torbe ni spustila, jo je opica ugriznila, tako, da sva končala na urgenci, saj so ugrizi opic kar nevarni saj prenašajo veliko bolezni, med drugim tudi opičjo kugo. Preventivno se je ob ugrizu bolje cepiti.

Z tem se je najino potovanje v bistvu tudi končalo. Sledil je še naporen dvodnevni 2600km dolg povratek domov.

Namesto zaključka

V Maroku sem bil drugič, sicer sem sedaj potoval drugače, rute sem izbiral drugačne in malo bolj adrenalinske, kar mi potovanje z terenskim avtomobilom omogoča. Tokrat mi je bil Maroko bistveno bolj všeč, saj sem že poznal mentaliteto ljudi in se na to pripravil. Sam Maroko ponuja ogromno lepih mest, ogromno raznolike in pestre narave od Visokega Atlasa, do krasne puščave, kanjoni, bučni Atlantik, dobra hrana skratka upam, da me bo v Maroko še kdaj zanesla pot, če ne drugače pa v tranzitu, saj v bližnji prihodnosti želim obiskati Mavretanijo in Senegal

Maj 2017

Cvet in Mateja